

HỒI THỨ HAI

PHÉP ĐIỂM HUYỆT “NHẤT DƯƠNG CHỈ”

Lúc ấy Cung Nhân Kiệt đã mặc quần dài nhưng còn để mình trần. Cả hai gã đều có vẻ hốt hoảng chạy về đến trước mặt Tả Tử Mục, Cam Nhân Hào bẩm:

-Trình sư phụ đẳng Thần Nông đã tụ tập ở trên núi phía trước kia, chúng trấn giữ lối đi, cấm không cho ta xuống núi nữa. Chúng con thấy đối phương nhiều người mà chưa có lệnh sư phụ nên không dám động thủ.

Tả Tử Mục nói:

-Bọn chúng nó bao nhiêu đứa?

Cam Nhân Hào đáp:

-Chừng bảy tám mươi tên.

Tả Tử Mục nói:

-Hừ! Bảy tám mươi đứa mà toan tiêu diệt phái Vô Lượng, đâu có dễ thế?

Vừa đứa lờ chợt nghe đánh "vù" một cái, mũi tên từ ngoài cửa bay vào, Cung Nhân Kiệt giơ tay ra bắt lấy chuôi tên, cầm xem thấy đầu mũi tên buộc có một phong thư, ngoài bì vẽ vện có năm chữ "Lệnh truyền Tả Tử Mục". Cung Nhân Kiệt đưa thư trình Tả Tử Mục. Tả Tử Mục liếc qua thấy chữ đề phong bì có vẻ vô lễ, liền bảo Nhân Kiệt:

-Con coi xem hấn nói gì?

Nhân Kiệt vâng lời mở thư ra.

Ngồi trên xà nhà cô gái ghé tai bảo Đoàn Dự:

-Thằng cha đánh cậu lúc nãy chết đến nơi rồi.

Đoàn Dự ngạc nhiên hỏi:

-Tại sao vậy?

Cô gái đáp:

-Vì bao thư đó tẩm thuốc độc

Đoàn Dự lại hỏi:

-Thuốc độc gì mà ghê gớm đến thế?

Chưa dứt lời, bên dưới đã thấy Nhân Kiệt đọc: "Đẳng Thần Nông truyền cho Tả... (vì lễ kính trọng thầy Cung Nhân Kiệt không dám đọc rõ hai chữ Tả Mục). Hạn cho các người trong một tiếng đồng hồ đều phải ra khỏi cung Kiếm Hồ và phải tự chặt hết cánh tay phải đi, nếu trái lệnh sẽ giết hết không để mống nào sống sót".

Đại đệ tử phái Điểm Thương là Liễu Tử Hư cười lạt nói:

-Đảng Thần Nông là hạng nào mà dám nói khoác thế?

Bất thành linh nghe đánh "huych" một tiếng. Cung Nhân Kiệt ngã lăn xuống đất, mặt ngửa lên trời. Cam Nhân Hào đứng bên cạnh rồi rít gọi:

-Sư đệ, sư đệ...

Rồi toan cúi xuống luồn tay nâng dậy. Tả Tử Mục vội bước lên, xòe bàn tay để phía trước bụng Cam Nhân Hào, một luồng hơi nhỏ xíu của sức mạnh trong lòng bàn tay phóng ra mà đã đẩy gã bắn lùi trở lại ngoài ba bước. Tả Tử Mục bảo Cam Nhân Hào:

-Con chớ sờ vào người Nhân Kiệt, y bị thuốc độc ngấm vào rồi.

Da thịt Cung Nhân Kiệt nhăn nheo, bùng bùng, bàn tay cầm phong thư chỉ trong nháy mắt đã thâm lại. Y giãy mạnh mấy cái rồi chết ngay đứ đừ.

Mới trong một lúc đã xảy ra hai biến cố, phe Đông phái Vô Lượng chết luôn mất hai tay cự phách, nên ai cũng kinh hãi.

Đoàn Dự hỏi nhỏ cô gái:

-Cô nương cũng là người đảng Thần Nông phải không?

Cô gái đáp:

-Bậy nào! Không phải đâu, sao cậu nói nhăng thế?

Đoàn Dự lại hỏi:

-Thế sao cô biết phong thư đó có tẩm thuốc độc?

Cô gái đáp:

-Tẩm độc như thế là tầm thường lắm, mới nhác trông đã biết ngay. Cách này chỉ bị mất được kẻ ngu dốt mà thôi.

Nàng nói mấy câu đó mọi người trong nhà luyện võ sảnh đều nghe rõ. Tả Tử Mục nhìn kỹ lại phong thư, chẳng thấy chi khác lạ, sau nghiêng đầu chú ý xem kỹ quả thấy có ánh lân quang nhấp nháy, liền ngẩng đầu lên trông cô gái, chấp tay nói:

-Xin cô nương cho biết tôn tính đại danh.

Cô gái cười đáp:

-Tôn tính đại danh ta đâu có thể nói cho người biết được.

Nghe nàng nói hỗn xược đến thế mà Tả Tử Mục vẫn cố nhẫn nại ôn tồn hỏi lại:

-Vậy chớ lệnh tôn là ai? Cô nương học võ vị tôn sư nào?

Cô gái cười đáp:

-Ha ha! Ta vừa bảo người rồi cơ mà! Nếu ta nói lệnh tôn ta là ai thì dĩ nhiên người biết quý tính ta. Khi đã biết quý tính ta là người tra được đại danh ta. Còn sư phụ ta nào phải ai đâu xa lạ, chính là mẫu thân ta đó. Tên họ mẫu thân ta lại càng cần giữ kín không cho người biết.

Tả Tử Mục nghĩ thầm trong bụng: Trong các phái võ Vân Nam có đôi vợ chồng nào vào hàng tiền bối giỏi nghề sử dụng rắn đâu? Lúc thắng thốt lão nghĩ không ra. Sự thực thì Vân Nam là đất có nhiều khí độc, trong những nơi núi cao, rừng thẳm, đâu mà chả có rắn độc, người nuôi rắn rất nhiều.

Mã Ngũ Đức hỏi Lăng Tiêu Tử:

-Lăng Tiêu đạo huynh, lúc nãy đạo huynh có nói đến "Vũ huyết tứ linh" là cái chi vậy?

Lăng Tiêu Tử đáp:

-Thế thì Ngũ đệ nghe ai đó, chứ ta có nói bao giờ đâu? Ta không biết tý gì về cái đó cả!

Mã Ngũ Đức là tay lão luyện trong đám giang hồ, lại biết rõ võ công tột bậc của Lăng Tiêu Tử, vậy mà đối với vấn đề "Vũ huyết tứ linh" Lăng Tiêu phải sợ đến thế, gặp lúc vô ý buột miệng nói ra, sau biết mình lỡ lời nên tìm cách chống chế thì biết trong nhất định phải có sự gì vô cùng quan trọng nên Mã cũng không hỏi lại nữa.

Tả Tử Mục lại nhìn cô gái nói:

-Cô nương không chịu cho biết rõ thì thôi, xin mời cô xuống đây nói chuyện! Đẳng Thần Nông đã không cho ai xuống núi thì cả cô cũng bị giết lây.

Cô gái cười nói:

-Bọn họ khi nào dám giết ta? Họ chỉ giết hết phái Vô Lượng mà thôi. Lúc ta đang đi đã phong văn tin này nên ta đến đây xem cuộc giết người náo nhiệt. Lão già râu rậm kia! Kể ra thì kiếm thuật bọn người cũng không đến nỗi dở lắm, chỉ vì không biết dùng thuốc độc nên không địch nổi bọn họ mà thôi.

Mấy lời nàng nói đánh trúng vào nhược điểm của phái Vô Lượng. Giả tử cứ đem võ công ra mà tranh đấu thì hai phe đông và tây phái Vô Lượng, cộng thêm tám vị đàn anh các phái võ được mời đến làm trọng tài cuộc đấu nội bộ hiện có mặt tại đó thì bất luận đẳng Thần Nông có giỏi đến mức nào cũng không ăn đứt được, nhưng chết ở chỗ không ai hiểu tý gì về cách giải độc.

Tả Tử Mục vừa rồi nghe cô gái nói: lúc đi đường phong văn được tin này nên đến coi cuộc giết người náo nhiệt. Giọng lưỡi toàn nói về tai họa do độc được gây ra và dường như phái Vô Lượng càng chết nhiều thì nàng càng lấy làm khoái chí. Tả Tử Mục đằng hắng một tiếng rồi hỏi lại:

-Qua đường cô nương phong văn được tin gì?

Câu hỏi vẫn lên giọng kể cả dường như ai nghe cũng phải trả lời một cách trịnh trọng, song cô gái này trái lại, đáp ngay bằng câu hỏi ồm ồm:

-Người có ăn hạt dưa không?

Tả Tử Mục mặt đã hơi biến sắc nhưng vì bên ngoài còn phải lo đối phó với bọn cừu địch ghê gớm nên lão không dám nổi khùng cố nén giận đáp cộc lốc:

-Không thêm!

Đoàn Dự xen vào hỏi:

-Hạt dưa cô nương ăn đó là thứ Quế Hoa, Mai Côi hay Tùng Tử?

Cô gái đáp:

-úi chà! Hạt dưa cũng lắm thứ kia ư? Vậy mà ta không biết. Hạt dưa này mẫu thân ta sao bằng mật rắn để ăn cho sáng mắt, cậu thử ăn mà xem.

Nói xong nàng cầm một nắm nhét vào tay Đoàn Dự. Đoàn Dự nghe nói hạt dưa sao bằng mật rắn, sợ sồn gai ốc. Cô gái tiếp:

-Người chưa ăn quen thấy nó đắng đắng nhưng thật ra rất tốt.

Đoàn Dự chiều ý nàng cầm một hạt bỏ vào miệng. Lúc đầu nhấm quả thấy có vị cay đắng nhưng sau thấy giòn ngọt, đầu lưỡi nước bọt thấm vào lại thêm có mùi thơm, rồi chàng quen mùi ăn mãi, nhả vỏ ra để trên xà nhà. Còn cô gái ăn tới đâu nhả vỏ tới đó bay phới phới. Những người ngồi dưới cau mày, né ra cho khỏi vào đầu.

Tả Tử Mục lại hỏi:

-Thế nào, đi qua đường cô nương nghe được tin gì xin cho ta biết cảm ơn cô nhiều lắm.

Cô gái nói:

-Ta nghe họ bàn đến Ngọc Bích núi Vô Lượng chi chi đó, vậy chứ Ngọc Bích núi Vô Lượng là cái gì?

Tả Tử Mục giật mình nói:

-Ngọc Bích núi Vô Lượng ư? Lạ nhỉ! Hay là trong núi Vô Lượng có thứ ngọc quý báu gì chăng? Ta chưa từng nghe ai nói tới bao giờ. Nay Song Thanh sư muội, sư muội có nghe ai nói đến vụ đó bao giờ không?

Song Thanh chưa kịp đáp, cô gái đã cướp lời:

-Đạo cô cũng chưa từng nghe thấy ai nói đâu! Ta còn lạ gì cái trò kẻ tung người hứng của các người nữa? Đã nấu giầu thì cứ nói trắng ra, hà tất phải quanh co? ở đời được mấy kẻ khéo vờ vịt như người?

Tả Tử Mục có vẻ lúng túng nghĩ thầm: "Con ranh này đáo để thật", rồi lão tìm lời giải thích:

-à phải! Ta nghĩ ra rồi, đảng Thần Nông nói đó chắc là phiến đá mặt gương trên đỉnh Diệu Cao, núi Vô Lượng. Phiến đá này phẳng lì, nhẵn như gương lại trong suốt có thể soi rõ cả dây tơ, sợi tóc. Có người cho đó là một khối ngọc quý song thực ra chỉ là một phiến đá lớn sắc trắng và trong suốt mà thôi.

Cô gái nói:

-Thế sao người không nói từ trước có phải hay hơn không? Làm gì đến nỗi gây nên mối thù với đảng Thần Nông? Chính vì cái đó mà họ muốn tuyệt diệt cả phái Vô Lượng.

Tả Tử Mục biết rằng nếu mình muốn con nhỏ này tiết lộ những điều y đã nghe được tất mình phải chịu nước lếp bèn nhã nhận bảo:

-Cô nương hãy xuống đây để ta trình bày sự thật cho mà nghe!

Cô gái vẫn đu đi đu lại hai chân nói:

-Trình bày sự thật ư? Ta không cần đâu mà! Ta biết bọn người có bao giờ nói thật, mười phần ta chỉ tin được ba, bốn mà thôi. Người nói gì thì nói đi!

Tả Tử Mục nói:

-Năm ngoái đảng Thần Nông có đến xin bọn ta ra phía sau núi hái thuốc, ta không nghe. Thế rồi bọn chúng đến hái trộm bị sư đệ ta là Dung Nguyên Quy cùng mấy tên đồ đệ bắt gặp, có buông lời trách móc. Bọn chúng đáp: nơi đây nào phải "Kim Loan điện" hay "Ngự hoa viên" mà cấm người ngoài vào? Phái Vô Lượng đã bỏ tiền ra mua trái núi này làm của riêng chẳng? Sau hai bên lời qua tiếng lại sinh ra ẩu đả, Dung sư đệ chẳng nể nang gì giết mất hai tên trong bọn chúng. Sau hỏi ra thì gã thiếu niên bị giết lại là con một của Tư Không Huyền, chúa đảng Thần Nông. Từ đó kết mối thâm cừ. Sau lại xảy ra cuộc giao đấu trên bờ sông Lan Thương, đảng Thần Nông bị chết thêm vài mạng nữa.

Cô gái nói:

-à ra thế đấy! Nhưng bọn Thần Nông định hái thứ thuốc gì?

Tả Tử Mục đáp:

-Cũng không biết rõ chúng định tìm thuốc gì!

Cô gái nói:

-Hừ! Bọn người không biết rõ ư? Họ định hái thứ "Bách dược khắc tinh" Đô Lạp thảo đó. Họ muốn chặt kỳ hết cội rễ thứ Đô Lạp thảo trên núi Vô Lượng này, không để sót một chồi.

Tả Tử Mục nói:

-Thế ra cô nương lại biết cặn kẽ hơn cả bọn ta.

Cô gái lườn tay trái quàng vào nách Đoàn Dự nói:

-Chúng ta xuống thôi!

Nói rồi nhảy liền. Đoàn Dự sợ quá, chỉ kêu lên được một tiếng "ối" thì người chàng đã bật ra quãng không. Cô gái cắp chàng từ từ đặt xuống đất, tay trái nàng vẫn còn lườn qua nách bên phải. Nàng nói:

-Chúng ta thử ra ngoài xem đảng Thần Nông kéo đến bao nhiêu tên?

Tả Tử Mục liền bước ra nói:

-Hãy thông thả! Tại hạ hỏi cô nương mấy điều mà chưa được cô nương nói rõ.

Cô gái nói:

-Điều nào nói được thì ta đã bảo người cả rồi còn gì nữa?

Tả Tử Mục nghĩ lại thì những điều cần thiết đến mình nàng đã trả lời rồi. Chỉ có rằng không thể để nàng muốn ở là ở, muốn đi là đi, thì mình không còn thể diện gì với bạn hữu và đồ đệ nữa. Lúc đó tuy bên ngoài bị đảng thù nghịch lớn áp bức cả phái Vô Lượng không muốn chuốc thêm mối thù này nữa nhưng riêng mình Tả Tử Mục vốn có tính tự cao, tự đại khi nào cam tâm để một đứa nhỏ miệng còn hơi sữa đến trêu cợt mình. Lão nhảy vút ra chắn đường cô gái cùng Đoàn Dự, rồi nói:

-Cô nương! Bọn ác ôn đảng Thần Nông ở cả ngoài kia, cô nương tự tiện đi ra, nếu xảy chuyện gì thì phái Vô Lượng bọn ta đây ân hận lắm đó.

Cô gái mỉm cười đáp:

-Một là không phải khách các người mời đến, hai là người chưa biết tôn tính, đại danh ta thì dù ta có bị đảng Thần Nông sát hại, ba má ta đâu có đến trách người về tội không hộ vệ chu đáo cho ta? Thôi người cứ để mặc ta đi!

Nói xong nắm tay Đoàn Dự kéo đi. Bỗng thấy tay phải Tả Tử Mục cử động, thì ra lão với lấy thanh trường kiếm cầm lăm lăm trong tay nói to:

-Cô nương phải dừng bước!

Cô gái nói:

-Người muốn giở võ ra với ta chắc?

Tả Tử Mục điềm tĩnh nói:

-Tại hạ muốn hiểu cô nương ở môn phái nào để sau này có gặp lệnh tôn mới biết đường đối xử.

Lão cầm trường kiếm chìa ra trước mặt nàng để ngang lối đi. Cô gái bảo Đoàn Dự:

-Lão già râu rậm này định giết ta đây, bây giờ cậu tính sao?

Đoàn Dự phe phẩy cây quạt đáp:

-Tuỳ cô nương làm thế nào thì làm!

Cô gái lại hỏi:

-Thế ngộ lão chém ta một nhát chết tươi thì sao?

Đoàn Dự đáp:

-Chúng ta phúc cùng hưởng hoạ cùng đau, có hạt dưa cũng chia nhau ăn, gặp đao kiếm cùng chết một chỗ chứ sao?

Cô gái hờn hờ nói:

-Cậu nói mấy câu đó thật hay, rất xứng đáng là người bạn của ta, có thể mới không uống một phen gặp gỡ. Chúng ta cứ đi thôi!

Đoàn Dự bước ra cửa, dường như không trông thấy lưỡi kiếm sáng loáng của Tả Tử Mục chìa ra trước mặt.

Tả Tử Mục liền cầm kiếm nhằm vai bên trái cô gái chém xuống. Sự thực thì Tả Tử Mục cũng không có ý giết nàng, mà chỉ muốn giữ không cho nàng cùng Đoàn Dự đi mà thôi. Cô gái ngoắt tay về phía sau lưng, rồi thoáng thấy bóng xanh lè của một sợi dây dài thườn thượt quăng ra nhằm cổ tay Tả Tử Mục lướt tới. Tả Tử Mục thất kinh vội rút tay về, chẳng ngờ sợi dây đó lại nguây nguẩy đến nhanh như gió. Tả Tử Mục cảm thấy đau tay thì ra đã bị con Thanh Linh đập một miếng. "Cạch" một tiếng thanh trường kiếm ở tay Tả Tử Mục rơi xuống đất, con Thanh Linh bò ngay xuống, nhanh như chớp quán chặt lấy thanh kiếm mấy vòng, rồi "ráu ráu ráu" thanh trường kiếm đã bị con rắn xanh xiết mạnh gãy thành mấy đoạn.

Nguyên con Thanh Linh này là một giống rắn rất tinh khôn mà lạnh lẽo vô cùng, da nó cứng hơn sắt, lại được cha mẹ cô gái huấn luyện, biến thành một "thanh gươm sống", lợi hại vô cùng. Còn nói về võ công thì một cô gái 17, 18 tuổi làm sao chọi được với Tả Tử Mục, tôn sư cả một phái võ. Chỉ vì nàng có cây gươm sống, linh hoạt vô cùng và Tả Tử Mục bị tấn công bất ngờ, không kịp trở tay nên nỗi thanh trường kiếm bị gãy nát. Nhưng thanh trường kiếm là khí giới tối quan trọng của thầy trò phái Vô Lượng, một khi kiếm bị gãy hay bị cướp mất là hết đường thi thố tài năng. Tuy bị trường hợp bất ngờ này nhưng chưa thể bảo là Tả Tử Mục đã thua cuộc. Sở dĩ lão ta không đánh được nữa là vì tay trái còn bận bóp chặt tay phải để ngăn nọc độc khỏi chạy vào tâm can.

Cô gái bảo Tả Tử Mục:

-Người phải lấy đồ lap thảo sắc lấy ba bát lớn nước mà uống ngay đi, chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ là thân thể người sẽ cứng đờ, không còn cách nào giải độc được nữa.

Nàng ra khỏi cửa lớn vừa cười vừa hạ thấp giọng bảo Đoàn Dự:

-Con Thanh Linh này không có nọc độc chi hết. Ta chỉ dọa cho lão già râu rậm sợ hết hồn mà thôi. Võ nghệ lão ghê gớm lắm, nếu để hắn đuổi theo ta tất không thể địch nổi lão.

Đoàn Dự rất khâm phục nói:

-Tôi không biết võ nghệ nên bị chúng khinh nhờn.

Vừa nói vừa sờ lên chỗ sưng húp trên mặt, thấy hầy còn đau chàng nói tiếp:

-Giá tôi được con Thanh Linh này thì chả còn sợ gì những kẻ hung ác nữa. Cô nương ơi! Lúc nào tiện cô bắt cho tôi một con được không?

Cô gái mỉm cười đáp:

-Kiếm được con Thanh Linh này là điều khó đấy cậu ạ. Con này không phải của ta không thì ta đưa tặng cho cậu ngay. Đây là của gia thúc, ta lấy trộm đem đi chơi một lúc thôi, khi trở về phải hoàn lại.

Đoàn Dự nói:

-Tôn tính đại danh cô nương là gì? Cô không chịu nói cho lão râu rậm biết, liệu cô có thể cho tôi hay được không?

Cô gái cười đáp:

-Tôn tính đại danh là cái cóc gì? Ta họ Chung, ba má kêu ta là Chung Linh. à phải tôn tính thì có, còn đại danh thì không, chỉ có tiểu danh thôi. Bây giờ chúng ta sang sườn núi bên kia ngồi chơi đi! à mà này, từ nãy đến giờ cậu chưa nói cho ta hay cậu đến núi Vô Lượng làm gì nhỉ?

Hai người kẻ vai đi sang sườn núi phía tây bắc. Đoàn Dự vừa đi vừa nói:

-Tôi ở nhà trốn ra ngoài ngao du. Khi đến phủ Phổ Nhị thì trong mình hết tiền, vào nhà Mã Ngũ Đức ăn báo cô. Sau thấy ông ta bảo lên núi Vô Lượng để hội diện bạn bè, tôi nghĩ ở nhà một mình cũng buồn nên theo đi.

Chung Linh gật đầu lại hỏi:

-Tại sao cậu đang ở nhà lại trốn ra đi?

Đoàn Dự đáp:

-Ba tôi cứ muốn cho tôi học võ, nhưng tôi không chịu, người bức bách nhiều quá nên tôi phải chuồn đi.

Chung Linh giương hai con mắt tròn xoe nhìn Đoàn Dự từ đầu đến chân ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

-Sao cậu không chịu học võ nghệ? Sợ vất vả phải không?

Đoàn Dự đáp:

-Không phải đâu, vất vả thì tôi không ngại. Tôi nghĩ đi nghĩ lại mãi mà không hiểu tại sao? Thấy tôi không chịu học ba tôi đưa tôi sang bác tôi và bắt tôi đập đầu thi lễ. Tôi nghĩ mình chẳng có tội lỗi gì mà phải lay lục, tôi không chịu. Trời ơi, có thể mà ba má tôi la um sùm...

Chung Linh mỉm cười nói:

-Chắc là má cậu bệnh cậu, cãi lại ba cậu phải không?

Đoàn Dự nói:

-Đúng rồi

Chung Linh thở dài nói:

-Má tôi cũng vậy đó!

Nàng đưa mắt về phía tây, băng khuâng nhìn ra phương trời xa thẳm, lúc định thần nàng hỏi lại:

-Tại sao cậu không nghĩ ra được vì lý do gì cậu không ưa học võ?

Đoàn Dự nói:

-Từ thuở nhỏ tôi đã thụ giới theo đạo Phật, sau ba tôi mời thầy đồ dạy tôi học Tứ thư ngũ kinh, đồng thời mời một vị cao tăng dạy kinh Phật, tôi được học nào giới sát nào từ bi đại lượng rồi đột nhiên ba tôi dạy tôi luyện tập võ nghệ, học lối đánh

người giết người lòng tôi cảm thấy có điều trái ngược. Ba tôi bảo tôi không nghe rồi bác tôi khuyên dụ tôi một ngày một đêm nữa, tôi vẫn không chịu.

Chung Linh hỏi:

-Thế rồi bác cậu tức mình bỏ đi phải không?

Đoàn Dự lắc đầu đáp:

-Bác tôi giận bỏ đi thì còn nói gì? Ngón tay ra điểm huyết hai chỗ, chỉ chớp mắt trong mình tôi dường như hàng ngàn, hàng vạn con kiến cùng đốt, hay hút máu khắp mọi chỗ mới khổ chứ. Chú tôi chẳng thương thì chớ, lại còn hỏi trêu người: "Này cháu! Cháu nếm mùi điểm huyết như vậy có dễ chịu không?" Nhưng đây bác là người nhà điểm huyết mà thôi, hãy nán chờ rồi bác giải cho. Phải chi gặp kẻ địch điểm huyết thì cháu muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Bây giờ cháu thử giả vờ tự tử đi cho chú xem nào!". Khốn nỗi từ lúc bị điểm huyết, dù là muốn cử động một ngón tay cũng không thể được thì còn nói chi đến chuyện tự tử nữa? Thế là tôi vẫn còn sống sờ sờ ra đó mà không làm gì được, dù là muốn tự tử cũng không xong.

Chung Linh ngây người ra chăm chú nghe Đoàn Dự kể chuyện, đột nhiên cất tiếng hỏi:

-Bác cậu biết điểm huyết ư? Phải chăng phép điểm huyết đó chỉ lấy một đầu ngón tay chỉ vào chỗ nào trong người cậu là tự nhiên cậu hết đường cửa quây?

Đoàn Dự đáp:

-Chính thế! Sao mà kỳ thế cô nhỉ?

Chung Linh lộ vẻ kinh ngạc lấp bắp:

-Cậu còn hỏi sao có chuyện kỳ thế? Cậu mới biết thế là kỳ chứ có biết đâu tất cả mọi người trong võ lâm dù phải dập đầu lạy đến muôn ngàn lạy và phải theo học 10 năm hay 20 năm còn cố cầu khẩn được thầy dạy cho. Chỉ mình cậu sẵn có người nhà dạy mà không chịu học mới thật là kỳ.

Đoàn Dự nói:

-Cái trò điểm huyết đó tôi xem chẳng có gì là thú.

Chung Linh thở dài nói:

-Cậu đừng nên nói thế! Nhất là chớ lộ cho ai biết!

-Sao vậy?

Chung Linh nói:

-Cậu đã không biết võ nghệ nên không hiểu được những chuyện quái ác trong đăm giang hồ. Phép điểm huyết của họ Đoàn nhà cậu thật là trên đời có một không hai, người ta gọi là phép "Nhất dương chỉ chi đó". Những người đã học võ nghệ mới nghe thấy ba chữ "Nhất Dương Chỉ" là họ thêm nhỏ dãi ra dài tới ba thước, tán dương hàng mười ngày, mười đêm không hết chuyện. Lẽ ra có người biết cha, bác

cậu giỏi môn tuyệt kỹ "Nhất Dương Chỉ", thì thế nào họ cũng sinh lòng đen tối, bắt cóc cậu và đòi cha, bác phải chuộc bằng cách truyền thụ bí quyết "Nhất Dương Chỉ" cho họ thì làm thế nào?

Đoàn Dự lắc đầu nói:

-Bác tôi tính nóng như lửa, nếu xảy ra vụ này người nổi hung lên, tất đánh người đó ngay.

Chung Linh nói:

-Phải rồi người ngoài không dám giao đấu với người họ Đoàn thật, vì họ sợ bí quyết về phép điểm huyết "Nhất Dương Chỉ", nhưng một khi cậu đã bị bắt về tay họ rồi thì đâu còn dám đánh nhau với họ nữa? Vì ném chuột tất sợ võ đồ đặc chứ sao. Có sự xảy ra đến thế thì khó nói chuyện lắm đó. Từ nay cậu đừng nói với ai là mình họ Đoàn nữa!

Đoàn Dự nói:

-Ở Vân Nam có đến hàng ngàn, hàng vạn người họ Đoàn, chẳng lẽ người nào cũng biết phép điểm huyết đó sao? Tôi không lấy họ Đoàn thế cô nương bảo tôi dùng họ gì bây giờ?

Chung Linh mỉm cười đáp:

-Thôi cậu dùng tạm họ Chung với tôi đi!

Đoàn Dự cũng cười nói:

-Vậy cũng hay! Thế là cô nương phải gọi tôi bằng đại ca rồi! Năm nay cô bao nhiêu tuổi nhỉ?

Chung Linh đáp:

-Tôi mười sáu, còn cậu?

Đoàn Dự nói:

-Vậy tôi lớn hơn cô nương ba tuổi.

Chung Linh nhặt một cây cỏ ở dưới đất cắn nát ra, bắt giắc nàng lắc đầu hoài.

Đoàn Dự hỏi:

-Trong lòng cô có điều chi nghĩ ngợi?

Chung Linh nói:

-Tôi vẫn không thể tin được rằng cậu không muốn học bí quyết "Nhất Dương Chỉ", chắc là cậu giấu tôi thôi.

Đoàn Dự phì cười nói:

-Phép "Nhất Dương Chỉ" có gì mà thần diệu đến thế cô thử nói xem nào? Nó có đổi được cơm ăn không? Tôi thấy những con Kim Linh, Thanh Linh của cô còn hay hơn nhiều.

Chung Linh nói:

-Tôi chỉ cầu đem mấy con rắn đó đổi được phép "Nhất Dương Chỉ" kia, khốn nỗi cậu không biết phép "Nhất Dương Chỉ" mà mấy con rắn này cũng lại không phải của tôi.

Đoàn Dự nói:

-Một cô gái bé nhỏ như cô cũng mong học lấy cái nghề giết người đó mà làm gì?

Chung Linh lại hỏi:

-Có thật cậu không biết bí quyết đó hay cậu giả vờ?

Đoàn Dự lấy làm kỳ hỏi:

-Cô nói sao?

Chung Linh trở tay về phía đông nói:

-Cậu trông kia!

Đoàn Dự nhìn theo phía tay Chung Linh trở, thấy bên trong sườn núi về phía đông, từng luồng khói xanh lè bốc lên, cả thảy có đến mười đám nhưng không hiểu những chỗ đó họ đang làm gì?

Chung Linh nói tiếp:

-Tuy cậu không nghĩ đến cách chém giết ai nhưng người ta cứ nghĩ cách đánh cậu, chẳng lẽ cậu cứ bó tay chịu chết hay sao? Những luồng khói đen đó là đảng Thần Nông đang nấu thuốc độc để lút nữa đối phó với phái Vô Lượng kiếm. Thôi chúng mình cũng liệu từ từ mà rút lui đi cho khỏi gặp thành vạ lây.

Đoàn Dự phe phẩy quạt cho là thuyết của Chung Linh không đúng. Chàng nói:

-Mối thù nghịch giữa hai phái võ này không thành vấn đề nữa. Phái Vô Lượng có giết con chúa đảng Thần Nông thì Dung Nguyên Quy đã bị phe địch dùng thuốc độc sát hại rồi, ấy là chưa kể cái thằng đánh tôi là Cung Nhân Kiệt nữa. Như thế là có vay có trả rồi, mà trả còn nhiều hơn vay nữa là khác. Nếu thế mà còn cho là chưa được công bằng thì đưa lên phủ nha mà kiện để quan phủ mẫu xét xử công bằng cho! Sao lại động một tý là cứ giết người phóng hỏa? Thế thì ra trong nước Đại Lý này không còn có vương pháp nữa hay sao?

Chung Linh tặc lưỡi ba cái rồi nói:

-Nghe cậu nói có vẻ là hoàng thân quốc thích hay ít ra cũng là quan phủ quan huyện gì đây. Nhưng muốn ai thì ai chứ trăm họ chúng tôi chẳng cần hỏi gì đến mấy ông ấy đâu.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời rồi chỉ về phía Tây khế bảo Đoàn Dự:

-Đợi trời tối rồi chúng mình từ từ theo phía đó mà rút lui, đảng Thần Nông không có người ở đó.

Đoàn Dự nói:

-Không được tôi phải đến gặp chúa đảng Thần Nông hiểu dụ một phen, không để bọn họ giết người một cách hồ đồ như vậy.

Chung Linh tỏ vẻ ái ngại cho chàng:

-Đoàn huynh! Anh này thật chả biết trời đất gì cả. Lão Tư Không Huyền là chúa đảng Thần Nông, nham hiểm vô cùng, quen dùng thuốc độc, họ chỉ thù phái Vô Lượng Kiếm mà thôi, mình chẳng nên dây vào làm gì, chúng ta đi thôi!

Đoàn Dự nói:

-Không được, thấy vụ này mình mất lắp, tai nghe sao đành? Nếu cô có sợ thì đứng đây chờ ta.

Nói xong đứng dậy nhằm hướng đông ra đi. Chung Linh trông theo chàng đi được độ vài trượng, nàng đứng phắt dậy chạy theo, thò tay phải ra nắm lấy vai chàng. Đoàn Dự nghe sau lưng có tiếng chân người toan ngoảnh đầu lại, nhưng bị Chung Linh nắm lấy vai chàng rồi thò chân ra khoèo, Đoàn Dự đứng không vững ngã dập mặt xuống, mũi vấp vào tảng đá chầy máu ra. Chàng nổi hung lên lóp ngóp đứng dậy nhìn lại thấy kẻ làm mình té chính là Chung Linh thì tức giận hỏi:

-Cô làm gì mà ác thế để cho ta ngã đau quá.

Chung Linh cười nói:

-Tôi muốn thử anh lần nữa, xem anh có thực không biết võ hay là anh giả vờ. Thế là một điều hay cho anh rồi còn gì nữa?

Đoàn Dự thò tay lên mũi thấy tay đỏ loè, máu tươi chảy cả xuống bụng. Tuy bị thương nhẹ nhưng máu chảy khá nhiều, chàng bất giác kêu la. Chung Linh thương tình vội lấy khăn tay lau vết máu cho chàng. Đoàn Dự tức mình đưa tay đẩy ra nói:

-Đây không cần cô đấu dịu mà cũng không chơi với cô nữa đâu!

Không hiểu võ nghệ chàng cất nhắc tay chân chả vào miếng vào bộ nào hết. Chàng đẩy Chung Linh ra thế nào lại nhè ngay vào bụng nàng mà đẩy. Cách phản ứng tự nhiên của nàng là đưa tay ra đỡ rồi tiện đà hất về phía trước làm cho Đoàn Dự ngã ngửa đánh "huych" một tiếng, đầu chạm vào tảng đá, ngất đi.

Chung Linh thấy chàng nằm duỗi thẳng cẳng dưới đất, người ngay đờ liền gọi to:

-Đoàn huynh dậy mau, tôi có chuyện muốn nói đây.

Đoàn Dự vẫn không cựa quậy, nàng bồn chồn trong dạ, cúi xuống nhìn thấy chàng mắt trợn ngược lên, hơi thở phập phồng thì biết là chàng ngất đi liền đưa tay ra ôm dậy rồi xoa xít bụng chàng.

Một lúc lâu Đoàn Dự dần dần hồi tỉnh, cảm thấy mình nằm trên vật gì mềm nhũn, một làn hương thơm nhẹ nhàng đưa vào mũi. Chàng từ từ mở mắt ra thấy đôi mắt trong sáng của Chung Linh đương nhìn mình. Chung Linh thấy chàng hồi tỉnh, thở dài nhẹ nhõm. Nàng nói:

-Chà! Anh khỏi chết là may. <http://hello.to/kimdung>

Đoàn Dự thấy mình nằm trong lòng Chung Linh, đầu gối ngay bên cạnh sườn nàng, tâm hồn chàng không khỏi phiêu diêu. Nhưng chợt cảm thấy đau lên từng cơn ở chỗ đầu bị thương, bất giác chàng giật giọng kêu la:

-Ồi chao! ôi đau!

Chung Linh giật mình hỏi:

-Cậu làm sao vậy?

Đoàn Dự vẫn la:

-Ta... ta đau dữ quá!

Chung Linh nói:

-Đã chết đâu mà anh phải be be lên làm gì thế?

Đoàn Dự đáp:

-Thế ta chết rồi liệu còn kêu be be lên được nữa chăng?

Chung Linh bật cười nghĩ bụng mình nói câu đó quả là vô lý, nàng nâng đầu Đoàn Dự lên coi thì thấy sau gáy có một chỗ sưng vù lên rất to, ngoài ra còn nhiều chỗ bầm khác dù không chảy máu nhưng cũng đau lắm. Nàng giận dỗi nói:

-Ai bảo anh có cử chỉ không chính đáng, nếu là kẻ khác thì tôi giết chết rồi. Đối với anh tôi mới đẩy ngã còn là phúc đấy.

Đoàn Dự lấy làm kỳ ngồi dậy hỏi:

-Sao cô bảo ta... ta có cử chỉ không chính đáng? Đâu có chuyện lạ vậy? Thế thì thì oan uổng cho ta quá!

Trong lòng Chung Linh nộ tình chớm nở. Sự va chạm giữa hai bên trai gái, nói là nàng đã cảm thấy cõi lòng rung động thì không đúng, mà bảo nàng chưa biết tý gì thì cũng không hẳn như thế. Nghe Đoàn Dự nói má nàng ửng hồng rồi ngáp ngừng:

-Tôi không nói với anh nữa, trăm điều tại anh không đứng đắn mà ra, ai bảo anh nhè chỗ đó... mà đẩy tôi ra.

Bấy giờ Đoàn Dự mới tỉnh ngộ, biết mình vô ý, tìm lời giải thích, nhưng chàng lúng túng chưa biết nói sao thì Chung Linh lại tiếp:

-Bây giờ anh hồi tỉnh anh có biết lúc anh ngất đi làm cho tôi tôi bồn chồn lo lắng thế nào không?

Đoàn Dự nói:

-Lúc này ở cung Kiếm Hồ, nếu không có cô ra tay chắc là ta bị thêm mấy cái bạt tai nữa, bây giờ cô xô ta té hai lần thế là đủ trả vào đó, thì ra số kiếp ta phải vậy không sao tránh khỏi.

Chung Linh nói:

-Anh nói chi vậy? Hình có vẻ hờn giận tôi thì phải.

Đoàn Dự nói:

-Chứ lại không tức à? Chẳng lẽ cô đánh ta, ta lại hôn hờ vui mừng bảo: "Thưa cô nương, cô đánh ngon quá, tuyệt quá". Dễ thường cô còn muốn người ta tạ ơn cô nữa hử?

Chung Linh cầm tay chàng an ủi:

-Từ đây mà đi tôi không đánh anh đâu. Thôi đừng giận nữa nghe!

Đoàn Dự nói:

-Không được, trừ phi cô để ta đánh trả hai thoi.

Chung Linh ngẫm nghĩ có vẻ không được hài lòng, nhưng thấy chàng mặt giận lăm lăm, toan quay gót bỏ đi, đành ngoảnh mặt lại nói:

-Thôi được, tôi để anh đánh trả hai cái... nhưng có đánh thì đánh nhẹ thôi nhé!

Đoàn Dự nói:

-đã đánh là phải đánh thật nặng mới gọi là rửa hận. Ta không nhẹ đòn được đâu. Cô bảo ta nhẹ đòn thì thà thôi đi, đừng cho đánh nữa.

Chung Linh thở dài rồi nhắm mắt lại nói khẽ:

-Đây anh đánh đi! Đánh rồi đừng giận nữa nhé!

Nàng đã đứng khá lâu mà chưa thấy Đoàn Dự hạ thủ, lại mở bừng mắt ra thấy Đoàn Dự nửa ra tươi cười, nửa ra nghiêm trang, cứ nhìn mình chòng chọc, Chung Linh lấy làm kỳ hỏi:

-Sao mãi anh không đánh đi?

Đoàn Dự giơ ngón tay trỏ chỉ vào hai bên má nàng hai cái rồi cười mà nói rằng:

-Đánh hai đòn này cô có đau lắm không?

Chung Linh cả mừng cười nói:

-Tôi biết anh là người ngoan lắm mà!

Đoàn Dự thấy nàng đứng trước mặt mình, cách nhau không đầy một thước, mùi lan thoang thoảng, càng nhìn thấy nàng càng đẹp. Hai người nhìn nhau không nỡ chia tay. Hồi lâu chàng mới nói:

-Thù lớn đã trả xong rồi, bây giờ tôi sang chỗ chúa đảng Thần Nông là Tư Không Huyền đây.

Chung Linh nói:

-Chàng ngốc ời! Không đi được đâu! Đã không hiểu một tý gì về lễ luật giang hồ, lỡ ra phạm vào điều huý kỵ của họ thì tôi không thể cứu anh được đâu.

Đoàn Dự lắc đầu nói:

-Cô không cần gì phải lo cho ta, ta chỉ đi một lát sẽ trở lại ngay. Cô cứ ở đây chờ ta.

Nói xong hùng dũng lên đường, nhằm phía có khói xanh thẳng tiến. Chung Linh gọi giết giọng bảo chàng trở lại nhưng chàng không nghe. Nàng run lên nói:

-Được rồi! Anh đã bảo có hạt dưa cùng ăn, gắp gươm đao cùng chịu. Tôi phải đi với anh.

Rồi sánh vai cùng Đoàn Dự ra đi không khuyển can nữa. Hai người đi trong khoảnh khắc đến một nơi, thấy hai gã to lớn mặc áo vàng chạy ra đón đường. Gã đi bên trái nhiều tuổi hơn quát hỏi:

-Ai đó! Đến đây có việc chi?

Đoàn Dự thấy hai gã đều vai vác bị thuốc độc, khí giới cầm tay là một lưỡi đao rất lớn chàng đáp:

-Tại hạ tên gọi Đoàn Dự, có việc muốn vào ra mắt Tư Không chúa đảng.

Lão già nói:

-Các hạ có việc gì?

Đoàn Dự nói:

-Để tôi yết kiến chúa đảng, sẽ xin trình bày.

Lão già hỏi:

-Các hạ thuộc môn phái nào? Lĩnh tôn sư đại hiệu là gì?

Đoàn Dự đáp:

-Tôi không ở môn phái nào cả, sư phụ tôi là Mạnh Thuật Thánh, tên tự Kế Nho. Người chuyên nghiên cứu các sách cổ văn Thượng Thư, về môn Công Dương học lại càng thấu đáo.

Sư phụ mà Đoàn Dự nói đây là ông thầy dạy kinh sách và làm văn báii nhưng lão già nghe thấy chàng nói "Cổ văn thượng thư" và môn "Công dương học" chỉ chi đó tưởng là những môn võ nghệ kỳ lạ, lại thấy chàng quần quật phe phẩy tựa hồ như một tay võ nghệ tuyệt luân, cố ý giấu tài nghệ nên lão không dám coi thường gã, cố nghĩ mãi trong các phái võ lâm có nhân vật nào tên là Mạnh Thuật Thánh mà không sao nghĩ ra được. Những lời chàng ca tụng môn Công dương học chỉ đó lại càng thấu đáo thì chắc là không phải câu chuyện buột miệng nói quanh. Nghĩ vậy lão liền bảo Đoàn Dự:

-Xin Đoàn thiếu hiệp chờ cho một chút, để tôi vào báo trước!

Lão già băng băng chạy đi, quanh quất vào sườn núi rồi, Chung Linh bảo Đoàn Dự:

-Anh vừa gạt lão về môn học ông dē (Đoàn Dự nói Công dương học tức là sách Công Dương truyện của Công Dương Cao, người nước Tề vào thời chiến quốc, soạn ra để phát huy nghĩa kinh Xuân Thu) bà dē gì gì đó, đến lúc gặp lão Tư Không Huyền mà bị y khảo sát, tôi e rằng khó lòng che mắt y được.

Đoàn Dự nói:

-Cô khỏi lo! Công dương truyện ta học thuộc lòng, sách này lời ít mà nghĩa nhiều Tư Không Huyền muốn so đo với ta về môn này vị tất đã ăn đứt được ta?

Chung Linh mở mắt thao láo ra nhìn chàng, chưa hiểu chàng nói chuyện gì thì đã thấy lão già nét mặt tím bầm chạy ra hỏi:

-Người nói ba hoa những gì vừa rồi? Chủ ta gọi người vào đó!

Cứ xem thái độ của lão cũng biết lão vừa bị Tư Không Huyền quở trách, Đoàn Dự gật đầu theo lão đi vào.

Lão già nói:

-Để ta dẫn đường cho!

Nói rồi thò tay ra nắm lấy bàn tay Đoàn Dự, mới đi được ba bước, lão đã vận nội công vào bàn tay nắm chặt. Đoàn Dự phải la lên:

-úì chà! Cầm nhẹ thôi!

Lão già càng bóp chặt tựa hồ như cái đai sắt rút nhỏ mãi vào. Đoàn Dự không chịu nổi kêu ầm lên.

Nguyên lão già vào thuật lại với chúa đảng nào "Cổ văn thượng thư" nào "Công dương học" gì gì đó bị chúa đảng quở trách. Lão căm tức Đoàn Dự lắm, nên vận nội công vào bàn tay, xiết chặt lấy tay chàng để thử võ công chàng đến bậc nào. Thấy Đoàn Dự không chịu nổi, lão tưởng bóp gãy nát gân cốt năm ngón tay chàng thì bỗng nhiên lão thấy tay mình mát lạnh dường như có vật gì quán vào, rồi lại nghe có tiếng "rắc rắc", xương tay lão bị gãy nát. Lão đau quá, cúi đầu xuống nhìn tay mình thì chẳng thấy có gì cả. Lão biết đâu rằng Chung Linh ám trợ Đoàn Dự. Nàng đi sau, thấy chàng bị nguy liền thả con Thanh Linh ra xiết ngay cổ tay lão già. Lão nghĩ rằng chính Đoàn Dự đã vận dụng phản lực ngược lên xiết cổ tay lão. Lão vừa căm tức bội phần lại vừa sợ hãi nghĩ thầm: "Nội công thằng cha này ghê gớm thật, cũng may mà mình không thách thức y, nếu cùng y giao đấu tất sẽ bị nhục". Tuy lão đau quá, trên mặt mồ hôi nhỏ giọt, nhưng vẫn ra vẻ ngang tàng, không một tiếng rên la, dường như không xảy chuyện chi, cứ rảo bước đi mau.

Đoàn Dự nói:

-Bác này thật là thô lỗ, giắt tay người ta làm gì mà bóp mạnh đến thế? Ta xem ra bác chẳng tử tế gì.

Lão già không đáp, lại càng rảo bước đi mau hơn. Dây lát đã đến một chỗ hốc núi. Chung Linh ngoảnh đầu chợt nhìn thấy giữa những tảng đá lớn để ngổn ngang, chừng hai mươi người ngồi vây quần với nhau thì biết rằng mình đã dẫn thân vào nơi hổ huyệt. Nàng liền bước nhanh theo sát Đoàn Dự. Đoàn Dự tiến lên nhác trông thấy đám người này có một lão già nhỏ bé gầy còm ngồi trên một tảng đá cao, dưới cằm thông xuống một chòm râu dê, nét mặt đầy vẻ ngạo nghễ thì biết chắc đó là Tư Không Huyền, chúa đảng Thần Nông. Chàng liền chấp tay vái chào nói:

-Tại hạ là Đoàn Dự xin có lời chào bang chúa.

Tư Không Huyền chỉ khẽ nghiêng mình đi một chút, không thêm đứng dậy cất tiếng hỏi:

-Các hạ tới đây có việc gì?

Đoàn Dự đáp:

-Nghe nói quý đảng cùng phái Vô Lượng kết mối thâm thù. Hôm nay chính mắt tại hạ đã thấy hai người bên phái Vô Lượng bị thảm tử rồi, vì động mối thương tâm nên đến đây có đôi lời khuyên giải. Tại hạ trộm nghĩ rằng: "Oan cừ nên gỡ ra chứ chẳng nên buộc vào, vả lại gây cuộc giao đấu, chém giết là trái phép nước, việc đến tai quan sẽ có nhiều điều phiền phức cho đại nhân. Vậy xin đại nhân kìm ngựa, cấp tốc quay về, không nên gây thêm cừ oán cùng phái Vô Lượng nữa!".

Chờ cho Đoàn Dự nói xong, Tư Không Huyền tỏ vẻ lãnh đạm, không nói nửa lời, đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Đoàn Dự lại nói tiếp:

-Tại hạ vừa nói đó toàn là những lời vàng đá, đại nhân thử nghĩ kỹ xem!

Bấy giờ Tư Không Huyền mới nhìn Đoàn Dự bằng con mắt tò mò, rồi đột nhiên ngửa mặt lên trời, cười ha hả nói:

-Gã tiểu tử kia là ai mà dám đến đây làm trò chơi giải muộn cho lão gia. Ai sai người đến đây?

Đoàn Dự đáp:

-Không có ai sai ta cả, đó là tự ý ta đến bảo người mà thôi.

Tư Không Huyền đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Lão gia bôn tẩu giang hồ bốn mươi năm trời, chưa từng thấy đứa nhỏ nào to gan, lớn mật đến đây ăn nói càn rỡ như người. A Trác đâu! Bắt lấy cả hai đứa nhỏ này cho ta!

Một gã đại hán đứng bên vâng dạ, bước tới đưa tay ra nắm lấy vai Đoàn Dự. Chung Linh vội la lên:

-Tư Không bang chúa hãy khoan! Đoàn tướng công đem những lời vàng ngọc ra khuyên nhủ người không nghe thì thôi, sao lại có những hành động dã man như thế?

Nàng quay lại bảo Đoàn Dự:

-Đoàn huynh! Thần Nông bang không nghe lời anh, mình chẳng hơi đâu mà can thiệp việc người. Chúng ta đi thôi.

A Trác đã đưa bàn tay khổng lồ ra bắt hai tay Đoàn Dự quặt ra sau lưng giữ chặt, mắt đăm đăm nhìn Tư Không Huyền để chờ lệnh.

Tư Không Huyền mặt lạnh như tiền nói:

-Đảng Thần Nông không ưa những kẻ ở đâu đến rắc rối vào công việc của mình. Hai đứa con nít chưa ráo máu đầu kia giở giọng dạy đời lại tưởng muốn đến là đến,

muốn đi là đi, đâu phải chuyện dễ dàng như thế được? A Hồng đâu! Bắt trói con bé này lại!

Một tên đại hán khác vâng lời thò tay ra bắt Chung Linh. Chung Linh xoay mình một cái, lui xa ba bước nói:

-Tư Không bang chúa! Ta há sợ gì người? Ta sợ là sợ gia gia ta quở trách sao được ra ngoài gây sự mà thôi. Người bảo chúng tha ngay Đoàn huynh ta, đừng có dồn ta vào thế cưỡi cọp khó bề nhảy xuống thì phiền lắm đó.

Tư Không Huyền cả cười nói:

-Ha ha! Con nhỏ này thế mà nói ra điệu người lớn, A Hồng đâu còn chờ gì nữa mà chưa động thủ?

A Hồng vâng một tiếng đưa tay ra nắm lấy cánh tay Chung Linh. Chung Linh co tay phải lại, tay trái đánh vụt ra, cạnh bàn tay sắc như dao nhằm cổ A Hồng đánh tới. A Hồng cúi đầu tránh khỏi. Tay phải Chung Linh nhanh như điện chớp hất ngược lên đánh "bình" một tiếng thì ra đánh trúng vào cằm A Hồng. Tức thì cây thịt nặng mấy trăm cân ngã xuống đất, ngửa mặt lên trời, không sao dậy được nữa.

Tư Không Huyền vẫn tỏ vẻ khinh khỉnh nói:

-Con bé này dẻo để thật, đã dám đến Thần Nông bang nói hỗn chưa đủ còn dám dở trò nữa đây.

Lão nhìn sang mé bên, đưa mắt ra hiệu cho một lão già cao mà gầy như que củi. Y chẳng nói chẳng rằng bước tới. Thế là bắt đầu cuộc giao đấu giữa hai người, một cao lênh khênh, một thấp lùn thủn, chênh lệch nhau tới hai thước. Lão cao ghèu đưa cả mười đầu ngón tay nhọn như móng chân chim toan nắm lấy vai Chung Linh.

-----oOo-----